

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงบรรยาย (descriptive research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาความแตกต่างของคะแนนการตอบแบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี โอ ในมาตราตีเพรสซัน มาตราฮีสทีเรีย มาตราไซโคแพททิก ดิวิเอท และมาตราไซแคสตีเนีย ระหว่างเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตายและ เยาวชนผู้ไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษา เป็นเยาวชนอายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวน 92 คน แบ่ง 2 กลุ่ม ๆ ละ 46 คน แต่ละกลุ่มประกอบด้วยเพศชาย 20 คน และหญิง 26 คน ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเจาะจง (purposive sampling)

โดยมีวิธีการเลือกดังนี้

1. กลุ่มเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย คือเยาวชนผู้กระทำการพยายามฆ่าตัวตายโดยการกินยาเกินขนาดรักษา สารพิษหรือทำร้ายตนเอง ญาตินำส่งที่ห้องแพทย์เวรโรงพยาบาลศิริราช และแพทย์ได้ทำการช่วยเหลือจนผ่านพ้นภาวะอันตรายทางกายและได้รับการบำบัดรักษาทางจิตใจ และแพทย์วินิจฉัยว่าไม่ได้เป็นโรคจิต เก็บข้อมูลตั้งแต่ 1 วัน จนถึง 2 สัปดาห์ภายหลังการพยายามฆ่าตัวตาย

2. กลุ่มเยาวชนผู้ไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย คือเยาวชนผู้มาเยี่ยมผู้ป่วยในโรงพยาบาลศิริราช ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามภายหลังได้ทราบวัตถุประสงค์ของการวิจัยและถูกสัมภาษณ์ว่าไม่เคยมีความคิด การกระทำ หรือได้รับการรักษาในสถานพยาบาล เนื่องจากการพยายามฆ่าตัวตาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นได้แก่ ชื่อ สกุล อายุ เชื้อชาติ สภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ลำดับการเกิด

โครงสร้างของครอบครัว จำนวนครั้งของการกระทำการฆ่าตัวตาย สภาพปัญหาและความรู้สึกในขณะกระทำ

2. แบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ (MMPI - The Minnesota Multiphasic Personality Inventory) ของสตาร์ค ฮาร์ ฮาร์ทเวย์ และ เจ ชาร์นเลย์ แม็คคินเลย์ (Starke R, Hathaway and J. Charnley McKinley) ฉบับแปลภาษาไทย ดัดแปลงครั้งที่ 2 โดย เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกเฉพาะมาตราที่ใช้ประเมินลักษณะอาการความเจ็บป่วยทางจิตและประสาท 4 มาตร คือมาตรวัดอาการดีเพรสชั่น (Depression : D) มาตรวัดอาการฮิสทีเรีย (Hysteria : Hy) มาตรวัดลักษณะไซโคแพททิค ดีวิเอท (Psychopathic deviate : Pd), และมาตรวัดอาการไซแคสทีเนีย (Psychasthenia : Pt)

การวิจัยขั้นเตรียมการ

ก่อนจะทำการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะที่นำเสนอใจบางอย่างของเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย และลักษณะของแบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ เนื่องจากแบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ มีข้อคำถามมาก และสภาพจิตใจของเยาวชนผู้พยายามฆ่าตัวตายนั้นยังไม่พร้อมสำหรับทำแบบทดสอบที่มีข้อคำถามมาก ๆ เพื่อความสะดวกในการเก็บข้อมูล และการนำแบบทดสอบนี้ไปใช้ในการประเมินบุคลิกภาพ ผู้วิจัยศึกษาแบบทดสอบโดยมีอาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัยร่วมพิจารณาให้คำแนะนำ และใช้การวิจัยเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายโดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ในต่างประเทศ เป็นแนวทาง เลือกแบบทดสอบได้ 4 มาตร คือ มาตรวัดอาการดีเพรสชั่น (Depression : D) มาตรวัดอาการฮิสทีเรีย (Hysteria : Hy) มาตรวัดลักษณะไซโคแพททิค ดีวิเอท (Psychopathic deviate : Pd) และมาตรวัดอาการไซแคสทีเนีย (Psychasthenia : Pt) รวม 171 ข้อ

จากนั้นนำแบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ที่คัดเลือกแล้วไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตายจำนวน 3 คน เพื่อดูระยะเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ

ความเข้าใจในเนื้อหาข้อคำถามแต่ละข้อ ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ความเบื่อหน่าย
แล้วนำมาตัดแปลงแก้ไข หลังจากนั้นนำแบบทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยให้
เยาวชนผู้พยายามฆ่าตัวตาย จำนวน 15 คน ตอบแบบทดสอบบุคลิกภาพนี้ แล้วให้ทำซ้ำ เมื่อ
ครบ 2 สัปดาห์ หาค่าความเชื่อมั่น Reliability ของแบบทดสอบโดยวิธีทดสอบซ้ำ
(Test-retest method)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง เยาวชนผู้มีประวัติ
พยายามฆ่าตัวตาย ซึ่งได้แก่ ชื่อ สกุล อายุ เชื้อชาติ ศาสนา สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา
อาชีพ รายได้ ลำดับการเกิด โครงสร้างของครอบครัว จำนวนครั้งของการกระทำการ
ฆ่าตัวตาย สภาพปัญหาและความรู้สึกในขณะกระทำ เป็นการสร้างความสัมพันธ์และความเชื่อ
ใจก่อน ต่อจากนั้นจึงให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี โอ โดยอ่านคำสั่ง
และข้อคำถามแต่ละข้อให้ฟัง และให้กลุ่มตัวอย่างตอบ "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" โดยการขีด
เครื่องหมายลงในกระดาษคำตอบ (ดูในภาคผนวก) กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนใช้เวลาไม่เท่ากัน
แล้วแต่ความพร้อมที่จะตอบ ผู้วิจัยให้เวลารายละ 2-4 ครั้ง ครั้งละประมาณ 45 นาที

ส่วนกลุ่มตัวอย่างเยาวชนผู้ไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย สุ่มจากเยาวชนที่มาเยี่ยม
ผู้ป่วยในโรงพยาบาล โดยขอความร่วมมือให้สัมภาษณ์และทำแบบทดสอบ โดยแจ้งวัตถุประสงค์
ของการทำวิจัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมจึงสัมภาษณ์ว่าเคยมีความคิดหรือเคยพยายามหรือเคย
รักษาตัวในสถานพยาบาล เนื่องจากการพยายามฆ่าตัวตายหรือไม่ เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบปฏิเสธ
จึงรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว ชื่อ สกุล อายุ เชื้อชาติ ศาสนา สถานภาพสมรส
ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ลำดับการเกิดและความสัมพันธ์ในครอบครัว และให้ตอบแบบ
ทดสอบบุคลิกภาพโดยใช้วิธีเดียวกับกลุ่มตัวอย่างเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย

การเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างทั้งสองใช้วิธีจับคู่ match-paired

โดยพิจารณาอายุ เพศ และระดับเศรษฐกิจ

ช่วงเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล เริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม 2528 - พฤษภาคม

ตารางที่ 1 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของมาตรดีเพรสชั่น มาตรฮีสทีเรีย มาตรไซโคแพททิก ดิวิเอท และมาตรไซแคสซีเนีย ซึ่งได้จากการทดสอบซ้ำ (test-retest) ในระยะเวลาห่างกัน 2 สัปดาห์

มาตร	ค่าสหสัมพันธ์	
	กลุ่มเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย (n=15)	กลุ่มเยาวชนผู้ไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย (n=15)
ดีเพรสชั่น	0.82	0.81
ฮีสทีเรีย	0.76	0.67
ไซโคแพททิก ดิวิเอท	0.61	0.73
ไซแคสซีเนีย	0.86	0.78

จากตารางที่ 1 กลุ่มเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย มาตรที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือมาตรไซโคแพททิก ดิวิเอท มาตรที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงสุดคือมาตรไซแคสซีเนีย ส่วนกลุ่มเยาวชนผู้ไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตายมาตรที่มีสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือมาตรฮีสทีเรีย และมาตรที่มีสหสัมพันธ์สูงสุดคือมาตรดีเพรสชั่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนใช้เกณฑ์การตรวจ (key) ที่ระบุไว้ในคู่มือการใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม ที โฉ ของ คาลสตรีม เวลช และคาลสตรีม (Dahlstrom Welsh and Dahlstrom, 1982 : 406, 413) ถ้าตอบตรงตามเฉลยให้ 1 คะแนน ตอบไม่ตรงตามเฉลยให้ 0 (ดูตารางที่ 12 ภาคผนวก หน้า ๑1)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยิม เลขคณิต และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนบุคลิกภาพในแต่ละมาตรา ของเยาวชนผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย และ เยาวชนผู้ไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนลักษณะบุคลิกภาพในแต่ละมาตราระหว่าง เยาวชนผู้มีประวัติและไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย โดยการทดสอบด้วยค่า t
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนลักษณะบุคลิกภาพในแต่ละมาตราระหว่าง เยาวชนชายผู้มีประวัติและไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย โดยการทดสอบด้วยค่า t
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนลักษณะบุคลิกภาพในแต่ละมาตราระหว่าง เยาวชนหญิงผู้มีประวัติและไม่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย โดยการทดสอบด้วยค่า t
5. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนลักษณะบุคลิกภาพในแต่ละมาตราระหว่าง เยาวชนชายและเยาวชนหญิง ผู้มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย โดยการทดสอบด้วยค่า t

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย